

LBRIS

© Editura EIKON

We know
books

București, Calea Giulești 333, Sector 6, cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74

0733 131 145, 0728 084 802

difuzare@edituraeikon.ro

www.librariaeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74

0728 084 802, 0733 131 145

contact@edituraeikon.ro

www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NONA, FRANCISC

Scrieri / Francisc Nona ; pref. de Cris Cucerzan, Arkan Kazal, Evija Trofimova, Morteza Hajizadeh ; trad. din lb. engleză de Monica Necula. - București : Eikon, 2023-
vol.

ISBN 978-606-49-0840-7

Vol. 1. : Momente efemere într-o multitudine de vieți. - 2023. -

ISBN 978-606-49-0841-4

I. Cucerzan, Cris (pref.)

II. Kazal, Arkan (pref.)

III. Trofimova, Evija (pref.)

IV. Hajizadeh, Morteza (pref.)

V. Necula, Monica (trad.)

821.111

Editor: Valentin Ajder

Francisc Nona

SCRIERI

VOLUMUL I

Momente efemere într-o multitudine de vieți

*Prefețe de Cris Cucerzan, Arkan Kazal,
Evija Trofimova, Morteza Hajizadeh*

Traducere din limba engleză de Monica Necula

E I K O N

București, 2023

- LIBRIS books
22. Prima dată când am spus povești, printre cartofi și apă caldă
23. Prima mea mușcătură de câine și Toby, primul meu câine
24. Primele mele poezii și cum am învățat să copiez
25. Prima dată când m-am gândit să o sărut pe acea țigăncușă cu sâni superbi
26. Prima dată când am văzut sâni adevărați
27. Prima mea profesoară de geografie, cum m-am îndrăgostit de ea și cum am fost profund dezamăgit
28. Primii mei 30 de ani de viață
29. Primul meu articol
30. Prima mea poveste și cum m-a inspirat Reynaldo Arenas
31. Prima dată când am fost bătut, în care cititorul va auzi de mirosul de alcool care m-a cuprins în timp ce zăceam stupefiat în fața străinului furios

Primul lucru care aproape m-a ucis

Primul lucru care aproape m-a ucis a fost meningita. Așa mi-au spus. Aveam nouă luni și un teren verde se întindea pe partea exterioară a ferestrei unde bunica mea a petrecut trei săptămâni încercând să-mi arate păsările, dacă era vreuna suficient de îndrăzneată cât să traverseze cerul putred de sfârșit de ianuarie, când lucrurile erau înghețate până la temelii.

În spital era liniște. Așa mi s-a spus. Liniște, amestecată cu micile foșnituri ale picioarelor asistentelor, cu strigătele pe care și le aruncau una spre alta prin saloanele pe care le inspectau ca niște dominatoare. Aveau ochii înconjurați de cercuri roșii. Nu a fost nevoie să mi se povestească despre asta. Am reușit să mi le imaginez. Asistentele din spitalul în care sufeream de meningită fără să știu aveau ochii ca ai unor criminali.

Cuprins

În loc de prefață.....	7
Viața mea în comunism	19
Coroi.....	25
I. Soldat în sala de așteptare	25
II. Sergentul Jandarm	38
Înaripați	43
George	51
Agatha Moya	67
I. Rudolph și Wilhelmina	185
Negustorul de Carne	197
Pâine și Mărgele	200
Mâini	204
Singur cu gândacii	214
Furtuna din sufragerie, sau Momente de o frumusețe greu de suportat	219
Armata celor o mie de mătuși (operă de ficțiune)	224
Flori pentru EL	228
Pablo Ernesto Suarez Echeverria	232
Nasul.....	250
Pantofi de Paște	260
Amnezie.....	267
Un joc de cărți	279
Scriitorul.....	287

II. Album de Familie.....	295
Știi ce o să fac, Ioane?.....	295
Despre statui și oameni	296
Steaguri	301
Bunica nu uită educația creștină pe care a primit-o	303
Camera steagurilor	306
De departe	319
1 Mai 1986	336
Sacrificarea vițelului	342
Fusesem crescuți pentru a fi eroi.....	346
Trebuie să ne salvăm țara	348
Să îl săruți pe președinte	351
Poza de ziua mea	352
Mătușa mea era grasă	353
Lașitate	355
Teddy	358
Cimitirul din sat	362
Timbre din copilarie	366
III. Viziune(-i) neterminată (-e).....	371
Scriitorul pierdut	371
Cărțile care au crescut	373
Gligor	375
Țara mea nu are istorie	377
Regele Dorian	379
Stere, omul fără mâini	380
Roaba falsă	385
Familia extinsă	386
O viziune pe care o poți mânca (aproape) o poezie	387
Viziune pe o pânză albă	388
Viziune pe un steag	389
Viziunea minților simple.....	390
Viziune și un licăr de libertate	392
Viziune pe un colț de ochi.....	393

IV. Viniete.....	395
Admiratorul corpului	395
Pierderea memoriei.....	397
Vinieta cu bunici	397
Descrierea soldaților mărșăluind	399
Cel care îndură.....	400
Franco	401
Luna	402
Luna ne ia mințile.....	403
Cu ani în urmă	403
Bătrânul Petrache	405
Realism în Sevilla.....	406
Carina Scrutaru.....	407
Barbarii	409
Așteptând avioanele	409
Incredibilele nume ale Mătușii Agnes.....	410
Treimea pângărită.....	412
Puterea lui trei	413
Abluțiuni.....	413
Pionierul	414
Căluț, sare, sosire.....	415
V. Călătorii, gânduri, experiențe și note autobiografice ...	417
Înainte de a vizita Europa	
05 Ianuarie, 2016. Auckland	417
Film de călătorie	419
”My Dolores”	429
Lista primelor mele dăți	433
Primul lucru care aproape m-a ucis	434

priveam prin ei. Îmi imaginam cum capul surorii mele era mângâiat de mâinile acelea, cum buclele ei se împleticeau printre dinții Preaiubitului Conducător, el scuișând părul înainte de a oferi faimosul său sărut. Eram mândru.

Coroi

Cele două schițe, „Soldat în sala de așteptare” și „Sergentul Jandarm”, sunt două fragmente din ceea ce ar fi trebuit să fie un roman intitulat „Coroi”, despre un bine-cunoscut haiduc român care a trăit în Moldova (o zonă a României) în anii '30.

Protagonistul primei povestiri, Filip, este un băiat sărac din sudul României, care fusese recrutat pentru a merge cu întăriri în Moldova, într-un efort disperat al autorităților de-al captura pe proscris.

Cea de-a doua poveste ilustrează un fragment din viața jandarmilor români (ramura militară a forțelor polițienești din România) înainte de Al Doilea Război Mondial.

Introducerea și editarea Ramona Lazăr

I. Soldat în sala de așteptare

Filip privi peste umăr. Nu era nimeni în spatele lui. Împinse banii în față. Două bancnote de 10 lei. Apoi își aranjă mustața prost crescută și rămase alert. În cele din urmă se uită în ochii femeii care își arcui gâtul spre el:

– Încotro?

Filip privi din nou în spate. Încăperea era goală. Ușile fuseseră lăsate deschise pentru a permite aerului să circule. Câteva frunze fuseseră aduse de vânt în sala de așteptare, asemeni unor șobolani vânați de o pisică. Acum se chinuiau să găsească calea spre ieșire, fiind ridicate și aruncate la perete și înapoi. Nu o găsiră.

– Încotro? zise din nou femeia, de data aceasta ridicându-și privirea.

Deschizătura era prea jos. Filip se aplecă în față pentru a-și apropia gura de ea. Se lovi cu nasul de geam și se trase înapoi.

– Botoșani.

Femeia își ridică din nou privirea. Voia să-l privească centimetru cu centimetru. Îl analiză din cap până-n talie. Doar până acolo putea vedea de unde stătea, așezată în spatele geamului, cu o mână întinsă înapoi, căutând biletele care se aflau într-un seif imens de metal din dosul încăperii. Preț de câteva secunde mâna căută în orb, în vreme ce ea era ocupată să cerceteze statura înaltă a lui Filip, uniforma și ranița ce îi atârna pe umărul drept.

– Dă-ți jos șapca, zise femeia.

Sprâncenele lui Filip se uniră într-o încruntare ascuțită.

– Dă-o jos.

Vru să zică ceva, dar nu o făcu. Se uită la permisul de hârtie pe care-l strecurase prin mica deschizătură. Femeia nu îl atinsese. O adiere aproape imperceptibilă îl împingea ușor pe tețghea. Atât de încet. Iar ea nu părea să vrea să atingă hârtia.

Femeia se uită la șapca din mâna lui Filip, apoi îi fixă din nou chipul. După aproape un minut zise în cele din urmă:

– Ești băiatul lui Pascalina, nu-i așa?

– Da.

– Ești la jandarmerie?

– Da, sunt.

– Și te duci la Botoșani?

– Da.

– Te-au transferat acolo pe vară?

– Poate și pentru mai mult, da. Nu știu, zise Filip. Poate un an. Depinde.

– Depinde de ce?

Femeia se ridică pentru a-și așeza fusta sub fund. Profită de ocazie pentru se uita la pantalonii și bocancii lui Filip. Lângă piciorul lui drept stătea un alt bagaj, un cufăr de lemn, proaspăt

vopsit în culoarea ruginii. Iar lângă el, un obiect lung înfășurat într-o bucată de pânză, care părea a fi o pătură groasă.

– Depinde cât durează, zise Filip.

– Să faci ce?

Filip se uită la femeie fără a clipi. Aerul dintre ei fu din nou cuprins de liniște. Împinse permisul câțiva centimetri mai în față. Ea observă gestul și ridică hârtia. Apoi, întorcându-se spre seiful deschis vorbi din nou, fără a-l privi pe Filip.

– Ești destul de norocos, să știi. În vremurile astea mulți nu au un loc de muncă. Uită-te la băieții mei. Îl știi pe Marcel, nu?

Filip nu răspunse. Dar femeia nu aștepta un răspuns. Continuă să vorbească cu vocea ei abrazivă, aproape fără modulații.

– Și Doru? Trebuie să-l știi pe Doru, nu-i așa? Ați fost colegi în școala primară. Ei bine, sunt acasă, amândoi. Nu au de lucru. N-au găsit nimic de făcut cu bani. Nimic.

Femeia oftă îndelung și își clătină capul dintr-o parte în alta, stând în continuare cu spatele la geam. Se opri să se gândească. Apoi se întoarse din nou cu fața la Filip, răsucindu-se elegant din șezut.

– Unde ziceai că mergi?

– La Botoșani.

– A, da, Botoșani. Așa e.

– Avem vreun pachet de trimis la Brașov? se auzi o voce din cealaltă încăpere. Prin geamul despărțitor Filip putea vedea doar ușa deschisă care dădea în camera ce lângă biroul femeii care vindea bilete. Ea a continuat să se foiască o vreme, căutând permisul de călătorie potrivit. Își întinse gâtul pentru a răspunde vocii care se auzise din camera cealaltă:

– Nu. Am trimis tot ieri, ai uitat?

– Știu, răspunse vocea. Verificam doar, ca să fiu sigură.

Femeia încuviință din cap, de parcă vocea o putea vedea. Apoi își duse mâna la tâmplă.

– Ai spus Botoșani, nu?

– Da, zise Filip. Botoșani.

– Cam departe de casă, nu-i așa?

– Da.

– Cât faci? Trei zile. Se uită la un grafic pe care îl avea în față, mișcându-și degetul de-a lungul unui rând din text. Da, trei. Trebuie să cobori la Brașov, știi?

– Da, știu.

– Cobori la Brașov și iei 365-ul până la Roman. Ai de așteptat șase ore în Brașov. Nu ai nicio altă legătură mai devreme. Trebuie să iei 365-ul. Ți-am scris totul aici, pe bilet.

– Mulțumesc.

Femeia nu dădu drumul hârtiei pe care o ținea între degete.

– Iar la Roman, la fel. Te dai jos și aștepți 226-ele. Asta înseamnă încă 4 ore de așteptare. De la Roman la Botoșani faci șase ore. Ai destul timp să tragi un pui de somn, dacă vrei. Cred că pe-atunci vei fi destul de obosit. E un drum lung, îți spun eu.

– Da, știu.

Filip luă biletul și îl așeză cu grijă în buzunarul de la piept. Atunci simți materialul tare al iconiței pe care mama lui îl obligase să o ia cu el. Fusese binecuvântată de preotul din sat cu două săptămâni în urmă, duminică, și apoi fusese înapoiată familiei de parcă era chiar trupul lui Hristos.

– Iisuse, nu știu încotro se îndreaptă țara asta, continuă femeia, deși acum părea că vorbește pentru sine, privind în jos, cu umerii coborâți deasupra tejghelei, de parcă încerca să ascundă ceva sub coate.

Filip nu știa ce să spună. Încuviință doar din cap și rămase acolo, în fața geamului, vreme de câteva secunde, neștiind dacă să plece sau să continue să se holbeze la vânzătoarea de bilete.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere, băiete. Ai grijă de tine pe acolo. Vei fi singur printre străini. Ai grijă și fă-i mândri pe părinții tăi.

Filip încercă să zâmbească, dar nu deschise suficient gura, astfel că partea de jos a feței sale nu era decât un rânjet fără noimă. Ca să-și ascundă stânjeneala, încuviință din nou din cap. De două ori.

Soarele bătea cu putere pe fațada gării. Filip își acoperi ochii, să nu-i ardă pupilele. Pe peron, alte trei persoane făceau tot ce puteau pentru a se preface că soarele nu era acolo. Unul dintre ei purta o pălărie neagră cu boruri largi care părea să își facă treaba. Dar ceilalți doi se încruntau și își schimonoseau fețele. Erau roșii în obraji, aproape purpurii. Nicio adiere de vânt. Toată lumea de afară părea să aștepte ca ceva să se întâmple. Iar acel ceva întârziase.

Aerul era de-a dreptul fierbinte. Nu era nicio tragedie în asta, în afară de căldura aceea care plutea la orizont, penetrând fiecare por al fiecărui element din peisaj.

Unul dintre bărbații cu capetele descoperite îl privi și ridică mâna în semn de salut. Filip îl cunoștea. Îi răspunse la salut, dar nu se apropie. Nici celălalt nu făcu vreun pas spre el. În schimb, scotoci prin buzunar și scoase un pachet de țigări.

Filip privi la dâra subțire de fum ce se ridica din vârful țigării. Bărbatul se întorsese cu spatele, dar încă îi putea vedea brațul atârându-i pe lângă corp asemeni unei bucăți de sfoară. O sfoară foarte groasă.

În sala de așteptare aerul era ceva mai răcoros datorită curentului care circula între cele două uși așezate una în fața celeilalte. Prin ușa din spate se putea zări o potecă îngustă care ducea la podețul de peste râu. Dincolo de pod, cărarea se continua spre orizont asemeni unei panglici deșirate. Se estompa ușor și se pierdea în orizontul îndepărtat, unde un rând subțire de copaci trecea peste ea asemeni unei lame de cuțit. Acolo, la marginea peretelui din spate al gării era umbră.

Filip se îndreptă spre fereastră. Vânzătoarea de bilete era ocupată să-și studieze unghiile. Își ridică privirea abia când umbra lui Filip se-ntinse peste tejghea. Nu întrebă nimic. Doar îl privi.

– Când vine trenul?

Femeia trase aer în piept.

– Ai acolo, spuse arătând spre pieptul lui Filip. Ți-am scris pe bilet. La 15:48.

– Cât e ceasul acum?

Femeia se înclină într-o parte și-și întinse gâtul pentru a privi peste umărul lui Filip. Pe peretele din spatele lui era un ceas. Era 15:40.

– 15:40, spuse femeia. Sosește în opt minute.

Sunetul pașilor grăbiți îl făcu pe Filip să-și întoarcă privirea de la femeie. În mijlocul sălii de așteptare apărură un bărbat desculț, în ȋtari albi și cu o cămașă zdrențăroasă descheiată. Se opri și privi în jur uluit, cu obraji în flăcări, cu pieptul murdar de sudoare și praf. Când zări ghișeul, bărbatul se năpusti în față. După cum se opri brusca, de parcă ar fi fost curentat, părea că nu observase geamul despărțitor până în ultima clipă.

– Când vine următorul tren?

Femeia nu părea încântată să îl vadă.

– Curând, zise ea. În câteva minute.

Omul oftă ușurat. Trânti pachetul pe care-l căra direct pe tejghea. Vânzătoarea de bilete nici nu se mai vedea. Se ivi din spatele pachetului, vizibil deranjată, gata să rostească niște cuvinte de ocară. Dar bărbatul i-o luă înainte:

– Trebuie să îi trimit asta băiatului meu, zise el.

Femeia care vindea bilete întinse mâna prin deschizătura îngustă și întoarse pachetul pe o parte. Era greu. Făcu o grimasă când îl împinse.

– Cum adică? Aici nu e serviciu poștal, se răsti ea trântindu-se înapoi pe scaun.

Bărbatul își șterse fața cu dosul palmei. Mâna îi era umedă, lucioasă.

– Nu se poate. Trebuie să mă ajutați, vă rog. Trebuie să-i trimit pachetul ăsta băiatului eu. Este în infanterie, la Cozia. Pachetul ăsta trebuie să ajungă la el, la Cozia.

Chipul femeii fu cuprins de și mai mult dispreț. Nu avea să spună nimic, dar părea gata să-l pocnească pe om, dacă mai zicea ceva. El continuă.

– Așteaptă în gară la Cozia. O să fie acolo. I-am trimis o scrisoare acum o lună. Știe că sosește pachetul. Vă rog. Știe. Îl așteaptă. I-am pus niște mâncare, țigări, haine curate. Vă rog să faceți

cumva ca pachetul ăsta să ajungă la el. Este în batalion de șase luni. Nu a venit niciodată acasă.

Femeia se ridică în picioare asemeni un șoim gata de atac. Își lăsă toată greutatea pe palme când, din spatele bărbatului, Filip interveni.

– Eu merg în direcția aceea. Dacă vreți, pot lua eu pachetul să i-l dau fiului dumneavoastră la Cozia.

Bărbatul se înotase spre Filip. Păru șocat la vederea uniformei sale, de parcă nu îl observase înainte, când se năpustise în sala de așteptare. Își trecu în mod repetat privirea de la pieptul la capul lui Filip, de la tunică la de culoare închisă, la vârful chipiului.

– Îl cheamă Sillion. Barbu Sillion, Infanterie 3. E în garnizoană la Brazi. A primit scrisoarea mea luna trecută. Știu asta pen' că mi-a răspuns acum o săptămână.

Filip întinse mâna să ia pachetul. Afară se auzea deja vuietul care anunța sosirea trenului. Omul îi înmână legătura.

– I-am pus mâncare, țigări și alte lucruri de care are nevoie. Știe. Știe ce i-am trimis. O să fie acolo, la Cozia, diseară când ajunge trenul. E înalt, blond și are mâinile mari. O să-l recunoști după mâini.

Își întinse palmele pentru ca Filip să le poată contempla și să le memoreze structura.

– Mari ca astea. Are brațele mele. Așa îl recunoști: după mâini.

Peste umărul bărbatului, Filip o vedea pe femeia care vindea bilete. Să trântise înapoi pe scaun, complet absentă, de parcă incidentul nici nu se petrecuse, de parcă munca ei nu fusese întreruptă de un țăran bătrân care țipa că vrea să-i trimită un pachet băiatului său la Cozia, fiului lui care era în garnizoana batalionului de infanterie.

Vuietul trenului se auzea din ce în ce mai aproape. Se auzeau vagoanele venind, zdrăngănind, pufăind, scârțâitul frânelor acționate în timp ce trenul intra în gară. Era atât de mult zgomot că glasul bărbatului nu se mai auzea. Filip continuă să încuviințeze din cap în timp ce își aduna propriile bagaje,

aruncându-și ranița pe umăr, ridicând cu greu cufărul de lemn și sprijinindu-l cu piciorul.

Când se ivi din sala de așteptare ca un animal de povară, cărând un sac, un cufăr de lemn, un obiect lung înfășurat într-o pătură și un pachet legat cu sfoară în trei culori, trenul era acolo în toată splendoarea lui. O coloană de abur se ridica din zona motorului. În cabina locomotivei se zăreau două capete care se ridicau și coborau, aruncând cărbuni în cutia de foc. Mișcările lor, asemănătoare cu cele ale unor marionete, erau însoțite de sunetul lopeților hârjâind pe o suprafață tare. Trenul pufăi încă o dată, oprindu-se la peron, pe fundalul unui scârțâit metalic și al sunetului opritoarelor lovindu-se unul de altul. Conductele de frână șuierară asemeni unui cuib de șerpi, apoi se făcu liniște. Câțiva pasageri coborâră. Păreau surprinși de căldura de pe peron. Filip nu îi recunoscă pe niciunul dintre ei. Veneau din regiunile sudice, încărcăți cu saci și genți. Din bagajele lor se ițeau cu o curiozitate feciorelnică frunze de praz și lăptuci.

Acesta fu ultimul lucru pe care Filip îl văzu în orașul său natal. Apoi apucă mânerul ușii și se urcă în vagon. Bărbatul care îi înmânase pachetul mai strigă o dată numele fiului său și apoi dispăru, ca toți ceilalți.

* * *

Când își dădu seama că trenul se pregătea de plecare, Filip își împinse ranița în spațiul pentru bagaje suspendat deasupra capului. Plasa se lăsase sub greutatea lucrurilor celorlalți pasageri. Compartimentul era plin. Un singur loc era liber, cel pe care avea să stea Filip.

Nimeni nu îi răspunse la salut.

Bătrâna din celălalt colț al vagonului își ținea capul în mâna dreaptă, cu ochii strâns închiși, lăsându-și toată greutatea în căușul palmei. Nu se mișcase.

Mai era un bărbat cu chipul aspru, un țăran, fără îndoială, care se holba la compartimentul pentru bagaje din fața lui, de

parcă era hipnotizat. Ridurile adânci care îi brăzdau fruntea erau pline de sudoare. O muscă tocmai poposise acolo, însă el nici nu băgase de seamă.

Filip fu aruncat de pe scaun de inerția mecanismului greoi, căzu în față, trunchiul lui lovindu-l pe omul în costum gri care ocupa locul de vizavi. Ziarul din mâinile acestuia i se strânse la piept. Stând aplecat deasupra bărbatului, Filip îi observă chelia din creștetul capului. Pielea capului îi era roșie, ca un soi de insulă colorată în apele oceanului de păr blond.

– Mă scuzați.

Omul durduliu nu răspunse. Își dezgoli dinții, dar nu spuse nimic. Grimasa care-i cuprinsese chipul nu semăna deloc cu zâmbetul cuiva care înțelegea natura situației. Acesta părea mai degrabă rânjetul unui om iritat, prizonier al unei situații enervante. Își netezi ziarul cu câteva mișcări ale mâinilor sale rotunde. Avea ochii lipsiți de strălucire și era rotofei. Lumina se răsfrângea asupra sa asemeni unei sentințe. În deschizătura gulerului cămășii albe avea îndesată o batistă. O scoase și o trecu pe lungimea gulerului.

Fereastra era larg deschisă. De îndată ce trenul prinse viteză, aerul din compartiment deveni răcoros, înviorător.

Abia atunci Filip se cufundă în gândurile sale, în vreme ce lumea cuprinsă în compartimentul de tren devenea tot mai mică în jurul său.

Ordinul de încorporare era undeva în cufărul de lemn, împăturit cu grijă printre cămășile curate. Acolo era scris totul cu privire la motivul pentru care el se afla astăzi în acest tren, înfruntând o călătorie de trei zile către îndepărtatul ținut nordic al Moldovei. Citise scrisoarea de o mie de ori. O învățase pe de rost. Repetase cuvintele și când dormea și când era treaz. Ele nu spuneau o istorie anume, dar povestea din spatele cuvintelor acestora era una pe care Filip și-o imagina cu o exactitate vie.

Scrisoarea era simplă. Oricine o scrisese nu depusese vreun efort pentru a o înfrumuseța în vreun fel. Era atât de rece și soldățească; nu era loc de neînțelegeri.

Regatul României
Ordin de încorporare
Nr.45895632, 25 aprilie 1929

Prin prezenta, Recrutul, **Pascalina Filip**, din regimentul nr. 656, este înștiințat că la nevoie, va trebui să se înroleze

Prin prezenta, recrutul este înștiințat că în cazul în care nu se va prezenta la data, ora și locul menționate anterior, acesta va fi condamnat pentru infracțiunea de nerespectare a legilor României referitoare la serviciul militar. Recrutul va fi sancționat în conformitate cu prevederile Codului Justiției Militare,

Competențe și cunoștințe speciale personale

Civil: Plugar

Militar: Soldat

Înălțime: 1,70

Culoarea părului: Brunet

Față: Ovală

Fruntea: Îngustă

Culoarea sprâncenelor: Negre

Culoarea ochilor: Verzi

Nas: Drept

Gura: Dimensiune medie

Bărbia: Ușor ascuțită

Trăsături distinctive: Aluniță pe obrazul stâng; cicatrice de aproximativ 3 cm lungime pe partea stângă a feței

În colțul din dreapta-jos al hârtiei era o șampilă roșie, care indica toate obiectele pe care avea voie să le ia în cutărul de lemn.

Recrutul va aduce cu sine următoarele articole:

2 cămăși, 2 perechi de pantaloni

2 prosoape, două perechi de șosete sau obiele

2 batiste, 1 vestă din flanel

1 pereche de încălțări

Nici vorbă de mâncare sau băutură. Nimic care să cuprindă cele două sticle de vin înfășate în haine și prosoape, cu batiste înfășurate în jurul dopurilor, pentru a le proteja. Niciun cuvânt care să justifice bucățica se slănină de porc afumată și sărată, îmbuibată de usturoi, al cărei miros îi învăluia nările lui Filip încă de când plecase de acasă. Nimic despre cele 6 ouă fierte tari, calupul de brânză de oaie tăiată la perfecțiune, cele două borcane de castraveți murați, cele trei cepe roșii împachetate în foi vechi de ziar, cei doi pești afumați, roșiile care probabil că fuseseră deja zdrobite sub greutatea celorlalte lucruri, pâinea de casă coaptă cu o seară în urmă, care era încă moale și albă și înmiresmată. Nimic despre pachețelul aproape invizibil în care mama îi strecurase o mână de sare grunjoasă. Să nu mai vorbim de mana de ardei iuți roșii, halca de miel fript, cuțitele ascuțite (două), piatra pentru a le ascuți la nevoie, foarfeca pentru părul ce avea să crească și pentru unghii, bucata imensă de săpun.

Filip se cufundă în liniștea din compartiment. În sfârșit trupul lui se destinse. Bărbatul durdului îi aruncă o privire frugală, dispărând apoi complet în spatele ziarului. Ceilalți doi rămaseră nemișcați – o pereche de statui.

Pe prima pagină a ziarului omului dolofan stătea întins un titlu cu scrisul mare.

TRAGEDIE ÎN ARGEȘ

O fotografie ilar de mică ilustra ceva ce Filip nu putea să vadă. Descoperi mai multe detalii în subtitlu.

124 DE MORȚI ÎN URMA UNUI INCENDIU CARE A ARS DIN TEMELII O BISERICĂ. AUTORITĂȚILE NU EXCLUD POSIBILITATEA UNEI INTENȚII CRIMINALE.

Restul era imposibil de citit. Scrisul era prea mic, și încețoșat pe alocuri, unde degetele bărbatului lăsaseră urme de grăsime.
